

vadnou legitimací jeho k podání odvolání. Takového usnesení tu však nebylo. Bylo tu jen usnesení obecní rady podati rekurs. Náměstek starosty M. byl pověřen jen sepsáním rekursu. Obecní rada nebyla ostatně ani oprávněna ustanovit, kdo z jejích členů rekurs má podati, protože obec zastupuje již podle zákona starosta obce, resp. jeho náměstek, kteří jsou jako zákonem ustanovení zástupčí orgánové její povinni usnesení obecní rady provést, a tudíž i podati rekurs, na němž se obecní rada usnesla. Avšak i kdyby byla přes to obecní rada pověřila podáním rekursu náměstka starosty M., nebylo by lze v tom spatřovati soukromoprávní plnou moc, pro niž by platily předpisy § 1005 a násl. o. z. o., a zejména jeho § 1010. Ale pak šlo tu o nedostatek plné moci, ježž úřad byl oprávněn i povinen podle § 17 odst. 3 spr. říz. odstraniti způsobem v § 19 odst. 3 uvedeným. — — — —

Č. 9545.

Mimořádná opatření poválečná. — Pošta: K výkladu ustanovení čl. 2 a 6 úmluvy č. 230/26 Sb. o převodu pohledávek a deposit z býv. Vídeňské poštovní spořitelny.

(Nález ze dne 10. prosince 1931 č. 17.868.)

Věc: Josef W. v L. proti poštovnímu úřadu šekovému v Praze (vrch. rada Dr. Ant. Traxmandl) o přihlášku pohledávek podle vyhlášky č. 41/27 Sb.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem ze 13. září 1929 odepřel poštovní úřad šekový pojmuti do soupisu pohledávek za poštovní spořitelnou ve Vídni pohledávku vkladní knížky poštovní spořitelny ve Vídni č. . . . , znějící na jméno »Anna W.« a rentovou knížku č. . . . , a výrok ten odůvodnil takto: »Podle čl. 2 a 6 úmluvy o převodu pohledávek a deposit z hospodaření poštovní spořitelny ve Vídni ze 6. dubna 1922 č. 230/26 Sb. mají nárok na zařazení svých pohledávek u vídeňské poštovní spořitelny do čsl. pohledávkového bloku jedině ti vkladatelé, kteří měli v den rakouské rozluky měnové (t. j. dne 26. března 1919) své řádné bydliště na území republiky Čsl. a tohoto od té doby neopustili. Pohledávky vkladních knížek, jejichž vkladatelé bydlí na území republiky Rakouské, jsou podle výše cit. ustanovení, případně podle § 3 odst. 1 vyhlášky min. fin. v dohodě s min. pošt ze 6. dubna 1927 č. 41 Sb. z tohoto soupisu vyloučeny (čl. 2 odst. 1 a čl. 6 odst. 3 úmluvy). Zemřel-li vkladatel úspor, bude podle čl. 6 odst. 4 úmluvy o přidělení jeho úsporné pohledávky rozhodnuto podle jeho posledního řádného bydliště. Skutečnost, že u Vás jako nového nabyvatele vkladní knížky jsou dány předpoklady pro zařazení pohledávky vkladní knížky do čsl. pohledávkového bloku, nemá významu, neboť podle ustanovení čl. 2 a 6 výše cit. úmluvy jest při posuzování nároku směrodatnou toliko osoba vkladatelova, ve vkladní knížce vyznačená. Podle dokladů Vámi předložených měla vkladatelka Anna W. řádné

poslední bydliště v A. v republice Rakouské. Jelikož tudíž, jak z uvedeného patrně, nejsou u vkladatelky splněny předpoklady, stanovené úmluvou pro zařazení pohledávky přihlášené vkladní knížky do čl. pohledávkového bloku, nemůžeme Vámi přihlášenou pohledávku pojeti do soupisu. Převoz cenných papírů na připojené rentové knížce č. . . . u vídeňské poštovní spořitelny nemůžeme pro Vás rovněž obstarati vzhledem k tomu, že u vlastnice těchto cenných papírů nejsou splněny předpoklady čl. 8 úmluvy pro převoz jich. Dotčené papíry se vzhledem k tomu, že nebyly zaměněny za čl. státní papíry, staly také téměř bezcennými.»

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažil nss takto:

Stížnost z toho, že Anna W. zemřela ještě přede dnem měnové rozluky (26. březnem 1919) a že se dědici její pozůstalosti také před tímto dnem přihlásili, dovozuje, že jest za vkladatele ve smyslu úmluvy ze 6 dubna 1922 č. 230/1926 Sb. ode dne její smrti rep. podané dědické přihlášky pokládati nikoli ji, nýbrž její dědice, a tvrdí, že u těchto dědiců jsou dány předpoklady pro pojetí jejich pohledávek do soupisu pohledávek za poštovní spořitelnu ve Vídni. — Námitku tu neshledal nss důvodnou.

Úmluva ze 6. dubna 1922 č. 230/26 Sb., která ve smyslu čl. 20 a § 7 zák. z 1. července 1926 č. 232 Sb. nabyla podle vyhlášky min. zahr. ze 4. července 1929 č. 106 Sb. právní účinnosti v Čsl. republice, stanoví předpoklady převodu všech pohledávek příslušníků území oddělených od býv. císařství rakouského u poštovní spořitelny ve Vídni na ústavy národní. Podle čl. 2 je za takové příslušníky pokládati ony vkladatele úspor, kteří v den rakouské měnové rozluky (26. března 1919) měli na území příslušného státu své řádné bydliště (sídlo) a je od té doby neza nechali. V čl. 6, stanovícím postup při zjišťování bloků pohledávek v úsporném řízení, ukládá se jejich vkladatelům přihlašovací povinnost, a v odst. 5 se praví, že zemřel-li vkladatel úspor, bude o přidělení jeho úsporné pohledávky rozhodnuto podle jeho posledního bydliště, pokud se týče podle jeho státního občanství (domovského práva). Při tom úmluva nerozeznává, kdy vkladatel zemřel. Nemá tu proto okolnost, že Anna W. zemřela před měnovou rozlukou, právního významu.

Pojem vkladatele, ježto běží o vkladatele v úsporném řízení u poštovní spořitelny ve Vídni, dlužno hledati v zákoně z 28. května 1882 č. 56 ř. z., jehož se i úmluva na jiných místech dovolává. Podle čl. 5 a 6 cit. zák. jest jím osoba, na jejíž jméno byl vklad učiněn, a již byla vydána vkladní knížka, obsahující identitní data její i její podpis. Proto dědic vkladatele, třeba se k pozůstalosti jeho přihlásil, není ještě vkladatelem ve smyslu právě uvedeném, a nemá tu již proto ani místa předpis § 547 o. z. o., jehož se stížnost na oporu opačného názoru dovolává.

Pokud pak se týče převozu cenných papírů v depositu, rentová knížka č. . . ., ustanovuje čl. 8 odst. 3 cit. úmluvy výslovně, že jest rozhodným státní občanství resp. domovská příslušnost a poslední bydliště zemřelého.

Ježto jediná námitka stížnosti neobstála, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.